

**«ΟΣΤΙΣ ΘΕΛΕΙ ΟΠΙΣΩ ΜΟΥ ΑΚΟΥΛΟΥΘΕΙΝ,
ΑΠΑΡΝΗΣΑΣΘΩ ΕΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΑΡΑΤΩ ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ
ΑΥΤΟΥ, ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙΤΩ ΜΟΙ» (Μάρκ.8, 34).**

*Όμιλία στην Κυριακή μετά την Ύψωση του τιμ. Σταυρού,
υπό του πρωτ. Λάμπρου Χ. Τσιάρα. Ίωάννινα, 18-09-2022.*

Άδελφοί,

Βρισκόμαστε έτοιμες τις ημέρες σ'ένα ιδιαίτερο έορταστικό πλαίσιο, που έχει ως κέντρο του την μεγάλη έορτή της Ύψωσης του τιμίου Σταυρού. Η έορτή πλασιώνεται από δύο Κυριακές: την πρό και την μετά την ύψωση, όπως λέγονται. Η πρό της ύψωσης Κυριακή μας προετοίμασε με τα διατεταγμένα ανάγνώσματα και με τα εξαιρετικά σε νόημα και μελωδία προεόρτια τροπάρια. Η Κυριακή μετά την ύψωση κλείνει το έορταστικό πλαίσιο με εξίσου κατάλληλες άγιογραφικές περικοπές και με υπέροχους μεθέορτους ύμνους. Με όλα αυτά, και με όσα η ημέρα της έορτής περιλαμβάνει, *έ ξ α ί ρ ε τ α ι ι δ ι α ζ ό ν τ ω ς* ή σημασία του τιμίου και ζωοποιού Σταυρού στη λατρεία της Έκκλησίας και στη ζωή των *χ ρ ι σ τ ι α ν ὶ ν*, καθώς όλα μιλούν για τον σταυρό του Κυρίου, πρωτίστως, αλλά και για τον δικόν μας σταυρό, που καλούμαστε να σηκώσουμε, ακολουθώντας «τόν της πίστεως άρχηγόν και τελειωτήν Ίησοῦν» (Εβρ.12, 1-2).

Έμεϊς θα σταθοῦμε στην μετά την ύψωση Κυριακή, όπου ο μέν Απόστολος μιλάει για την συσταύρωσή του με τον Χριστό, ο δέ

Κύριος Ἰησοῦς Χριστός στό Εὐαγγέλιο προλέγει στους μαθητές του τό ἐπικείμενο πάθος του, ὥστε νά μή λιποψυχήσουν καθῶς, ἐντός ὀλίγου, θά τόν βλέπουν νά ὀδηγεῖται «ὡς πρόβατον ἐπί σφαγῆν», παραλλήλως δέ προετοιμάζει καί τούς ἴδιους, γιά ὅσα πρόκειται νά ἀντιμετωπίσουν “παραδιδόμενοι εἰς συναγωγάς καί φυλακάς, καί “ἀγόμενοι ἐπί βασιλεῖς καί ἡγεμόνας” (Λουκ.21,12), καθῶς θα βγοῦν σέ λίγο στόν κόσμο, γιά νά κηρύξουν τόν Χριστό καί τό Εὐαγγέλιο.

Τό πῶς οἱ Ἀπόστολοι φαντάζονταν μέ τό μυαλό τους τόν Μεσσία καί τί εἶχαν καταλάβει γιά τό ἔργο καί τήν ἀποστολή του στόν κόσμο, φάνηκε ἀπό τή στιγμή πού ἄρχισε νά τούς μιλάει, αἰνιγματικά κάπως στήν ἀρχή, καί πῶ καθαρά στή συνέχεια, καί νά τούς λέει, ὅτι δέν ἦρθε ὡς κοσμικός βασιλιάς καί ἐξουσιαστής· δέν ἦρθε νά δοξασθεῖ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων - καί νά δοξασθοῦν καί αὐτοί μαζί του -. Ὅταν τούς μίλησε ὅτι τόν περιμένουν ἀποδοκιμασίες καί δημόσια περιφρόνηση, καί ἐμπαιγμοί καί μάστιγες καί κολαφισμοί καί σταυρός καί θάνατος ἐπονείδιστος, τότε φάνηκε, ὅτι δέν εἶχαν ἀκόμα καταλάβει, τρία χρόνια τώρα, γ ι α τ ῖ τ ὸ ν ἀ κ ο λ ο υ θ ο ὦ σ α ν ... Ἄρά γε τό καταλάβαμε κι ὅσοι ἀπό μᾶς τόν ἀκολουθοῦμε ἐδῶ καί μερικές δεκαετίες;

Ὁ Πέτρος, ὁ πῶ θαρρετός καί ἀθόρμητος ἀπ’ ὅλους τους, πῆρε λίγο ἀπόμερα τόν Διδάσκαλο κι ἄρχισε κάπως συμβουλευτικά, ἴσως καί ἐπιτιμητικά, νά τοῦ λέγει· Τί εἶν’ αὐτά πού μᾶς λές, Διδάσκαλε; Τί πᾶς νά κάμεις τώρα; λυπήσου τόν ἑαυτό σου... Γιά νά ἀκούσει τήν αὐστηρή ἐπιτίμηση τοῦ Διδασκάλου: «Ὑπαγε ὀπίσω μου σατανᾶ· ὅτι οὐ φρονεῖς τά τοῦ Θεοῦ, ἀλλά τά τῶν

ἀνθρώπων: ἀνθρώπινα λόγια, ἀλλ' ἐκ τοῦ πονηροῦ ...Κι ὁ πονηρὸς χρησιμοποιεῖ ἀκόμα κι ἓνα οἰκεῖο πρόσωπο, γιὰ νὰ πετύχει αὐτὸ ποὺ ἐπιδιώκει· νὰ ματαιώσει δηλ. τὸ σωτηριῶδες ἔργο τοῦ Μεσσία.

Μετὰ τὴν ἐπιτίμησιν τοῦ Πέτρου ὁ Χριστὸς κάλεσε ὅλον τὸν λαὸ καὶ τοὺς μαθητὲς του καὶ τοὺς μίλησε καθαρὰ γιὰ τὸ τί πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ τὸν ἀκολουθοῦν καὶ θέλουν νὰ εἶναι δικοὶ του: «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι» (Μάρκ.8,34). Τίμια λόγια καὶ σταράτα· ὄχι γλυκόλογα καὶ καλοπιάσματα· ὄχι ἐξωραϊσμός τοῦ σταυροῦ. Στὸ σταυρὸ ὑπάρχουν καρφιά, ποὺ προκαλοῦν πόνο καὶ αἷμα καὶ δάκρυα καὶ στεναγμούς· δὲν ἀνθίζουν τριαντάφυλλα στὸ σταυρὸ... οὔτε, πάλι στὸ σταυρὸ ὅλα εἶναι τάχα χαρὰ. Ὅχι· ἡ χαρὰ δὲν ἔρχεται ἔτσι· ἐξαγοράζεται μὲ πόνο, μὲ παθήματα, μὲ πληγὲς καὶ στίγματα· ὁ Ἀπόστολος, ποὺ εἶπε τὸ «Χριστῷ συνεσταύρωμαι»(Γαλ.2,19), εἶπε καὶ τὸ ἄλλο· «ἐγὼ γάρ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω» (Γαλ.6,17). Ὅχι λοιπὸν χαρὰ· ἡ χαρὰ ἔρχεται μετὰ τὸ πάθος καὶ τὴν σταύρωση· Δὲν λέμε: «ἰδοὺ γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ σταυροῦ χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ»; Ἀδελφέ/ἡ· ὅποιο σταυρὸ καὶ ἄν σηκῶνεις, περίμενε· ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ κάποια ὥρα θὰ φανεῖ. Πάντως δὲν θὰ φανεῖ ποτέ πρὶν ἀπὸ τὸν σταυρὸ, πρὶν ἀπὸ τὴν ὑπομονή, πρὶν ἀπὸ τὴν θυσία, πρὶν ἀπὸ τὴν ὁμολογία...

Ὁ κόσμος μας, δυστυχῶς, γυρίζει στὴν εἰδωλολατρία. Μᾶς διέλυσε ἡ ἄνεση. Ὁ πόνος εἶναι κάτι τὸ τρομερὸ, γι'αὐτὸ καὶ ἀνεπιθύμητο. Τὸ ἰδεῶδες τῶν ἀνθρώπων σήμερα εἶναι νὰ ἔχουμε ὑγεία, μακροζωία καὶ, βεβαίως, καλοπέραση. Ὁ Θεὸς εἶναι μᾶλλον

μακρὰ ἀπὸ τὰ ἐνδιαφέροντά μας. Συμπεριφορές οὗν κι αὐτὴ, θυμίζουν ἐκεῖνο ποὺ ἀναφέρεται στὸ βιβλίο τοῦ Ἰώβ. Λέγει ὁ ἄπιστος στὸν Κύριο: «ἀπόστα ἀπ' ἐμοῦ, ὁδοὺς σου εἰδέναι οὐ βούλομαι» (Ἰώβ, 21,14)· ἐνῶ ὁ ψαλμωδὸς προσεύχεται καὶ λέγει· «τάς ὁδοὺς σου, Κύριε, γνώρισόν μοι, καὶ τὰς τρίβους σου διδάξόν με» (Ψαλ.24,4).

Ἀδελφοί·

Ὁ Χριστὸς τὴν σταύρωση τὴν λέει «**δόξα**» γιὰ τὸν ἑαυτό του. (Ἰω.κεφ.17). Ὁ ἀρχηγὸς τῆς πίστεώς μας χωρεῖ πρὸς τὸν σταυρὸ **μεγαλοπρεπῶς**. Ἀνεβαίνει σὲ αὐτὸν θριαμβευτικῶς, διότι ἐ κ ε ῖ θεμελιώνει καὶ ἰδρύει τὴν Ἐκκλησία του, «παραδοὺς τὸ πνεῦμα» (Ἰω.19,30) καὶ ἀφήνοντας νὰ κυλίσει ἀπὸ τὴν ἄχραντη πλευρὰ του τὸ «αἷμα», καὶ τὸ «ὔδωρ», (Ἰω.19,34). Ἡ Ἀποκάλυψη εἶδε μέσ' ἀπὸ αὐτὸ τὸ «σωτήριον ξύλον», τὸ ξύλον τῆς ζωῆς· μέσ' ἀπὸ τὸ δένδρον τοῦ Σταυροῦ εἶδε τὸ «δένδρον τῆς ζωῆς (Ἀποκ.22,2·14·19), ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ ὁποῖου οἱ πιστοὶ «φαγόντες, ζήσομεν».

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ὑψώσεως, ἅς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο νὰ μᾶς σώσει μὲ τὴ δύναμη τοῦ τιμίου Σταυροῦ του: «Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου, σῶσον ἡμᾶς Κύριε». Α Μ Η Ν.-